

Poczet królów Lechii

16 sierpnia 2021

Poniższe zdjęcie przedstawia obraz „Poczet Królów Wielkiego Imperium Lechitów” z klasztoru na Jasnej Górze. Poniższy tekst jest fragmentem książki „Słowiańscy królowie Lechii” Janusza Bieszka. Czy to fantazje i spekulacje, czy zapomniana/wymazana historia Polski? Przedstawiamy w „Wolnych Mediach” w ramach wolności słowa i jako ciekawostkę.

Jest to pierwsza publikacja w polskiej historiografii na temat organizacji władzy i funkcjonowania Lechii, czyli starożytnej Polski, zwanej inaczej Imperium Lechitów, Scytią Europejską lub Sarmacją Europejską. Na podstawie ponad 50 kronik i materiałów źródłowych, polskich i zagranicznych, oraz 36 starych map cudzoziemskich autor opracował, po raz pierwszy, poczet słowiańskich królów lechickich w okresie od XVIII w. p.n.e. do X w. n.e. Dokonał także opisu terytorium Lechii, jej gospodarki, handlu, budownictwa miast, grodów, portów oraz żeglugi, transportu i bitych monet lechickich, a także głównych wojen i bitew, pominiętych dotąd. Powyższe odkrycia były ściśle związane z wynikami najnowszych badań genetycznych Ariów – Słowian, przeprowadzonych w laboratoriach polskich i zagranicznych w latach 2010-2013, według których my Polacy, Ariowie – Słowianie zamieszkujemy tutejsze ziemie od 10 700 lat. Potwierdziły to również ostatnie odkrycia polskich archeologów na terenie grodów, miast, osad obronnych i grobowców, wybudowanych przez naszych przodków Ariów – Prasłowian na terenie obecnej Polski.

1. Król Sarmata – Panował w roku 1800 przed naszą erą. Po przybyciu na nasze ziemie został wybrany na króla na prawomocnym wiecu słowiańskim. Był Aryjczykiem – Sarmatą pochodzącym z Persji – ziemi ludzi szlachejnych „Airy-an” (dziś Iran). Jako wielki i szanowany wojownik wprowadził szlachejne normy i zasady co było załóżką pierwszej państwowości na naszych ziemiach. Sarmaci słynęli z trzech

rzeczy: wartości bojowej, jazdy konnej i prawdomówności – których to według Herodota uczyli od małego swoje dzieci. Od Króla Sarmaty pochodzą nazwy z owego okresu: Sarmacja, sarmacki, Góry Sarmackie (dziś Karpaty), Morze Sarmackie (dziś Bałtyk), Ocean Sarmacki (dziś Morze Północne), Sarmaci. Istnienie Sarmacji potwierdzają między innymi liczne mapy sporządzane w okresie rozrostu Imperium Rzymskiego. Król Sarmata zmarł w I połowie XVIII wieku przed naszą erą. Jeszcze do zaborów szlachta doskonale wiedziała i powoływała się na swoje sarmackie, szła-chet-ne, rzecz jasna pochodzenie. Trzy i pół tysiąca lat świadomość tego w narodzie przetrwała!

2. Król Kodan – Panował około 1700 roku przed naszą erą. Był założycielem miasta portowego u ujścia Wisły Kodan (później Codanum, dziś Gdańsk). Potwierdza to także powyższa mapa Pomponiusza Meli oraz inne źródła, gdzie miasto te nosi nazwę Codanovia. Półwysep Helski był jak widać wówczas zbiorem wysp a nie półwyspem, co jest dodatkowym dowodem na starożytność tego zmapowanego w starożytności rejonu i autentyczność Kroniki Prokosza. Kodan tradycyjnie dla ówczesnych zwyczajów był stolicą Sarmacji.

3. Król Lech I Wielki – Panował w latach 1729-1679 przed naszą erą. Był wnukiem króla Sarmaty. Panował 50 lat i według kronikarzy był bardzo waleczny, gdyż wojował z wieloma narodami, znacznie poszerzając granice Lechii. Nazwa Lechia pochodzi oczywiście od nazwiska tego króla, jak również nazwa Lehici (poddani króla Lecha) lub Laszki – kobiety – poddane króla Lecha. Lech oznacza jednocześnie, pana, władcę, króla – stąd obecnie słowo „Państwo” – „kraj szlachejnych panów”. Król Lech I został patriarchą królestwa znanego później jako Lechia, Lechistan, Lehestan. Lech I wprowadził system organizacji władzy poprzez rycerstwo. Nominowani na rycerzy nosili nazwę szlachta (z lacha) co oznaczało, że rycerze są towarzyszami broni króla/Lecha z nadania pana tej ziemi. Ustanowił też prawo, że kandydat na króla musi pochodzić z powszechnie szanowanego rodu szlacheckiego (z Lacha), czyli

być rycerzem i mieć ukończone 25 lat. Stolica Lechii była wówczas w Gnieźnie i tam zmarł założyciel wielkiej starożytnej dynastii lechickiej, która przetrwała ponad 3000 lat – do śmierci króla Kazimierza Wielkiego. Od niego wywodzi się też oczywiście nazwa Polachy – potomkowie Lachów, czyli dzisiejsi Polacy.

4. Król Filan – Panował w latach 1679-1649 przed naszą erą. Był synem Lecha I Wielkiego i według Kroniki Prokosza panował 30 lat. Od jego nazwiska pochodzi nazwa Filania (dziś Finlandia), ponieważ król Filan podbił i zhołdował tę ziemię.

5. Król Car – Brak dokładnych danych na temat lat jego panowania, gdyż żyd wyrwał kartkę, handlując w swym kramie. Około 1550 roku przed naszą erą król Car założył miasto Carodom, gdzie tradycyjnie przeniósł stolicę (późniejsza nazwa to Carodonum, a dziś dzielnica Stradom w Krakowie). Miasto było na drugim brzegu Wisły dokładnie naprzeciwko dzisiejszego Wawelu. To święte dla Słowian miejsce zostało później splugawione i w miejscu tym obecnie stoi jakiś kościółek, co uniemożliwia badania archeologiczne.

6. Król Lasota – Znana jest tylko data jego śmierci: 1479 przed naszą erą. Był potomkiem króla Lecha I Wielkiego. Rządził w Carodomie – ówczesnej stolicy Lechii. Mieszkał na Wzgórzu Lasoty, nazwanym tak oczywiście od jego imienia. Na wzgórzu tym pochowano później króla Kraka, usypując kopiec. Nazwa tego wzgórza przetrwała niezmieniona od 3500 lat!

7. Król Szczyt – Zaczął panować w 1482 przed naszą erą. Król ten wybudował nad Morzem Sarmackim (Bałtykiem) miasto Szczyt (dziś Szczecin), gdzie tradycyjnie przeniósł stolicę, w której sprawował rządy. Miasto powstało około 1450 roku przed naszą erą. Co ciekawe, według watykańskiego dokumentu „Dagome Iudex” niemal 2500 lat później Mieszko I także po raz drugi przeniósł stolicę do Szczecina – było to w roku 957 naszej ery. Badania archeologiczne zlokalizowały ruiny starożytnego miasta – portu z XV wieku przed naszą erą oraz ślady świątyni słowiańskiej na

Wzgórzu Zamkowym. W sumie w tym mieście były trzy słowiańskie świątynie – po jednej na każdym wzgórzu.

8. Król Alan II – Zmarł w 1272 roku przed naszą erą. (Dwustuletnia „luka” w okresach rządów niewątpliwie zostanie kiedyś wypełniona – najprawdopodobniej królem Alanem Pierwszym, skoro są dane, że panował Alan Drugi). Według aż pięciu różnych kronik król Alan II został wybrany na króla na prawomocnym wiecu słowiańskim ze względu na swoją wartość.

9. Król Wandał – Panował około 1272 roku przed naszą erą. Był najstarszym synem króla Alana II i został wybrany na króla na wiecu słowiańskim. Panował nad wszystkimi plemionami Ariów – Słowian zamieszkującymi wówczas Lechię: Wandalami, Indoscytami, Scytami, Sarmatami – mówiącymi oczywiście jednym wspólnym prasłowiańskim językiem. Od nazwiska tego króla Wisłę zaczęto nazywać Wandala.

10. Król Lech II Chytry lub Lis/Listyg – Panował w latach 336-323 przed naszą erą. Zasłynął pokonaniem Aleksandra Macedońskiego, który po pokonaniu Ilyrii i Panonii zapragnął podbić Lechię. Przysłał do Carodomu (Caraucas, Krakowa) posłów z żądaniem hołdu i okupu. Posłowie zostali przez Lechitów zabici, co „obraziło majestat” Aleksandra, tak więc w „celu ukarania sprawców” poprzez Morawy wkroczył do Lechii. Spustoszył ziemię śląską i krakowską, i sam starożytny Kraków. Napisał nawet do swojego nauczyciela Arystotelesa mało skromny list: „Ażeby troskliwości twojej o powodzenie nasze nie trzymać w niepewności, donosimy ci, iż nam się bardzo dobrze wiedzie przeciwko Lechitom. Sławne miasto ich Caranhas [Kraków] zwane, potężniejsze walecznością Rycerzów niżeli zamożnością w bogactwie, warowniejsze sztuką niż położeniem, i inne przyległe zawojowaliśmy szczęśliwie”. Do wyparcia wojsk macedońskich walczył się przyczynił wódz wybrany na czas wojny – wojewoda Lech, który zorganizował tak skuteczną obronę, jak i udane kontrataki, że najeźdźca odstąpił. Za zasługi na polu bitwy na wiecu został wybrany na króla Lecha II Chytrego – przydomek pochodzi od sprytu, jakim się wobec znacznie

liczebniejszego wroga wykazał, kiedy aż do stanu kompletnego wyczerpania wodził wojska macedońskie po bagnach, stepach do chwili, aż sami się wycofali, nie mogąc znieść dalszych trudów wyprawy. Wojewoda Lech zasypywał studnie, wycinał sady, budował na rzekach tamy, zmieniając ich bieg, organizował zasadzki tak uporczywie, że widmo śmierci z głodu skłoniło Aleksandra Macedońskiego do wycofania armii.

11. Król Polach – Panował w latach 231-188 przed naszą erą. Z kronik Narkosza, Warmisza oraz Prokosza wiadomo, że został wybrany na słowiańskim wiecu i panował 43 lata. Nosił królewską czapkę i berło należne prawomocnie wybranym władcom Lechii.

12. Król Lisz – Nie wiadomo, kiedy panował. Wiadomo tylko, że był wnukiem króla Polacha.

13. Król Posnan – Nie wiadomo, kiedy panował. Wiadomo tylko, że on także był wnukiem króla Polacha. Założył miasto Poznań i przeniósł tam tradycyjnie stolicę Lechii.

14. Książęta Sandomir, Lublin, Lubusz – Nie wiadomo kiedy panowali, ale wiadomo, że założyli miasta Sandomierz, Lublin i Lubusz.

15. Król Lech III Ariowit/Ariowist – Panował w latach 74-25 przed naszą erą. Ariowit był królem Ariów – Słowian a jego nazwisko oznacza dosłownie pan, władca, pasterz Ariów. Ariowit długo walczył o Galie (dziś Francja) z wojskami Juliusza Cezara i na jego wniosek został w 59 roku przed naszą erą uznany oficjalnie przez senat Starożytnego Rzymu za króla i przyjaciela Rzymu – zapewne po zakończeniu wojny lub podczas traktatów pokojowych. W tamtym okresie słowo „Germania” oznaczało „sąsiada” lub „brata”, a nie jak dzisiaj „Niemca”, i w wyniku zmagania z Cesarstwem Rzymskim po 14 latach panowania w Galii utraciliśmy na pewien czas podbite przez Rzym te ziemie. Po zaciętych walkach w czasie 10 letniej kampanii jaką toczył w Galii, a zwłaszcza po trzech przegranych bitwach stoczonych

ze Słowianami Juliusz Cezar zaoferował Lechowi III Ariowitowi starszą siostrę Julię na żonę wraz z Bawarią w posagu, ale pod warunkiem zawarcia pokoju i wstrzymania ataków Słowian. Juliusz Cezar pamiętał, że podczas tej kampanii jego wojska zabiły dwie poprzednie żony naszego króla w Galii. Król Lech III przystał na to poślubił Julię i podarował jej w prezencie ślubnym ziemię serbską – część podległego mu Imperium Lechitów. I tak oto Lechici wkroczyli do Rzymu jako oficjalni Przyjaciele Rzymu zaakceptowani przez rzymski senat. W wyniku tej małżeńskiej umowy Bawaria od 56 roku przed naszą erą należała do Lechii. Od tamtej pory bawarskie miasto Vindelicum (dziś Augsburg) nazywane było miastem Lecha. Po śmierci Cezara w 44 roku przed naszą erą (którego zamordowanie zorganizowali żydzi, których wypędził z miasta, zakazując im lichwy) w senacie toczyły się spory i naciski o wyrwanie Bawarii wraz z miastem Lecha z rąk Lechii.

16. Król Awiłło Leszek IV, Uznany – Panował w latach 25 przed naszą erą – 34 naszej ery. Ten pół Słowianin, pół Rzymianin był synem króla Lecha III Ariowita i Rzymianki królowej Julii Caesaris Major – czyli siostrzeńcem Juliusza Cezara. Jego największym wyzwaniem było utrzymanie w Lechii Bawarii, którą Rzym oczywiście razem z miastem Lecha usiłował odebrać i ponownie włączyć jako prowincję do swojego imperium. I tak w 9. roku cesarz August Oktawian wysłał armię w celu zdobycia miasta Lecha. W ciężkich walkach dosłownie cały legion rzymski razem z generałami, pretorem i trybunem wojskowym, został do nogi wybity przez Słowian. Miejsce tej klęski położone dziś w centrum miasta nosi obecnie nazwę Perleich (Perdito Legio – zniszczony legion). Równina ciągnąca się obok miasta nazywa się Lechfield (Lechowe Pole) a sama rzeka do dziś nosi nazwę Lech. W tym samym roku Rzym stracił jeszcze kolejne trzy legiony wycięte w pień wraz z dowództwem przez koalicję Słowian z Imperium Lechitów oraz plemion celtycko-galijsko-normańskich. To w tych walkach Lechici zdobyli rzymski sztandar z orłem białym. Dowódcą Ariów – Słowian który wciągnął Rzymian w słynną zasadzkę w Lesie Teutoburskim był

słowiański książę Arminiusz. Był Ariem – Słowianinem a nie Germanem jak go w późniejszych czasach ogłosił kłamliwie zaborca niemiecki. (Niemcy do dziś stawiają mu pomniki i na siłę zniemczają jego imię Arminiusz na „Herman”). Trzy lata później w roku 12 naszej ery cesarz August zdobył jednak i zniszczył miasto Lecha i zmienił jego nazwę na Augusta Vindelicorum (dziś Augsburg). Z nazw historycznych z tamtego okresu ocalały do dziś jeszcze: Lechrain (Region Lecha), rzeka Lech, Lechfall (wodospad na tej rzece) i Lechschlucht (przełom na rzece Lecha), Lechbrucke (most Lecha), Lechenhausen sud, ost, west, (dzielnice Augsburga), Lechkanale (kanał Lecha) oraz Lechradweg (sieć ścieżek rowerowych Lecha). Droga przez Alpy przez miasto Lecha została nazwana przez Rzymian Via Julia na cześć żony króla Lecha III. We Włoszech zachowała się też marmurowa płyta nagrobna z I wieku ufundowana przez cesarza Tyberiusza Klaudiusza o treści „Na pożegnanie, Awiłłowi Leszkowi, Tyberiusz Klaudiusz, grób ten z czterema framugami, na osiem urn popielnych, jeszcze za życia jemu jedynie dla zaszczytu, na zupełną własność oddał” (CAVILLO LESCHO TI CLAVDIVS BVCCIO COLVMVIARA III OLL VIII SE VIVO A SOLO AD FASTIGIVM MANCIPIO DEDIT).

17. Król Wisław I – Panował w latach 35-91. Rządził Lechią ponad 50 lat i od jego nazwiska zmieniono nazwę Wandalu na Wisłę.

18. Król Witosław – Panował w latach 91-127. Był synem króla Wisława i pojął za żonę Armenię pochodzącą z Gotlandii.

19. Król Alaryk I – Panował w latach 127-162. Był synem króla Witosława i pojął za żonę Wellę z Kolina (dzisiejszej Kolonii).

20. Król Dieteryk – Panował w latach 162-201. Był synem króla Alaryka I i pojął za żonę księżniczkę Dianę z Trewiru (dzisiejszy Trier).

21. Król Teneryk – Panował w latach 201-237. Był synem króla

Dieteryka i pojął za żonę księżniczkę Wignonę.

22. Król Heldwiryk – Panował w latach 237-292. Był synem króla Teneryka i niestety strony z opisem tego króla zostały z Kroniki Prokossa wyrwane.

23. Król Wizymir Budowniczy – Panował w latach 292-340. Był synem króla Heldwiryka i wybitnym lechickim władcą na którego polecenie Nakorsz Warmisz spisał swoją kronikę. Miał kilka żon. Walczył z Gotami, Szwedami i Duńczykami – zdobył i zajął Jutlandię. W jednej z bitew wziął do niewoli syna księcia Jarmaryka oraz córki króla duńskiego Sywarda I. W roku 340 założył miasto Bukowiec (dzisiejsza Lubeka) oraz rozbudował i nazwał miasto Wizymierz (dzisiejszy Wismar). Rozbudował także starożytny Kodan (dziś Gdańsk) wybudował w nim port i skład kupiecki na cały wschodni region. Podczas jego panowania stolicą Lechii był Wizymierz.

24. Król Mieczysław – Panował w latach 340-386. Za jego rządów w Lechii nastąpił taki dobrobyt i przyrost ludności słowiańskiej, że wystąpiło przeludnienie i produkcja żywności zaczynała być niewystarczająca. Duża część Ariów – Słowian przygotowała się i wyruszyła w poszukiwaniu nowych ziem do zasiedlenia. Byli to Scytowie, Suewowie, Wandale, Burgundowie, Alanowie i Goci. Dotarli do dzisiejszej Francji i Hiszpanii zakładając tam słowiańskie królestwa. Król Mieczysław pojął za żonę księżniczkę Bulgę z Trewiru (dzisiejszy Trier).

25. Król Radgoszcz – Panował w latach 388-394. Był starszym synem króla Mieczysława. Był zadeklarowanym wrogiem Rzymu i religii chrześcijańskiej. Zaplanował wielką wyprawę Słowian na Italię w celu obalenia cesarstwa rzymskiego. W późniejszych latach Słowianie czterokrotnie Rzym zdobywali i plądrowali.

26. Król Witosław II – Panował w latach 394-405. Był młodszym synem króla Mieczysława i przy akceptacji wiecu słowiańskiego przejął władzę od ustępującego dobrowolnie brata Radgoszcza. W roku 405 ogromna armia ponad 200 tysięcy Ariów – Słowian na

czele z bratem króla – wojewodą Radgoszczem przekroczyła Alpy i wkroczyła do Italii, gdzie wybuchła panika. Ludność chroniła się za murami miast a niewolnikom wstępującym do armii automatycznie dawano wolność. W roku 406 Radogoszcz został jednak wzięty do niewoli podczas oblężenia Florencji, a jego woje złożyli wówczas broń. Jego zabito, a większość wojowników wymordowano lub sprzedano do niewoli. Nielicznych wcielono do armii rzymskiej.

27. Król Corsico – Panował w latach 405-454. Był synem króla Radgoszcza i panował w Krakowie. W 413 roku zorganizował i poprowadził wyprawę Słowian do Galii. Zarówno on jak i jego syn zaginęli w Galii – prawdopodobnie zginęli lub zostali uwięzieni przez Rzymian.

28. Król Wisław II – Panował w latach 477-486. Rządził w Lechii przez 9 lat i pojął za żonę księżniczkę Adelę z Saksonii.

29. Król Alaryk II – Panował w latach 487-507. Był synem króla Wisława II i pojął za żonę księżniczkę Teodorę.

30. Król Alberyk II – Panował w latach 507-526. Był synem króla Alaryka II i pojął za żonę księżniczkę Silrilię. On także przyczynił się do rozwoju i wzrostu potęgi Lechii.

31. Król Jan – Panował w latach 526-566. Był synem króla Alberyka II i pojął za żonę Eufenię. Za jego rządów Imperium Lechitów osiągnęło swój szczyt rozwoju i potęgi militarnej oraz terytorialnej. Imperium rozciągało się od Renu na zachodzie aż po Wołgę na wschodzie. Od Bałtyku na północy aż po Adriatyk i Morze Czarne na południu.

32. Król Radgoszcz II – Panował w latach 566-613. Był synem króla Jana i pojął za żonę Albertinę. Kontynuował wielkie dzieło swojego ojca i utrzymał potęgę Imperium Lechitów.

33. Król Wisław III – Panował w latach 613-652. Był synem króla Radgoszcza II. W czasie jego panowania doszło do

podziału i wyodrębnienia się Słowian Południowych: Morawian, Słowaków, Czechów, Karyntian oraz Słoweńców, którzy po wyborze własnego króla Samona powołali państwo Samona. Te nie wykształciło nigdy żadnych struktur państwowych i przetrwało zaledwie 35 lat – do śmierci króla Samona po czym zniknęło z areny dziejów.

Bezkrólewie w latach 652-659. Po śmierci króla Wisława III nastąpił siedmioletni okres bezkrólewia do czasu wybrania na wiecu słowiańskim władzy zarządzającej Imperium w formie Dwunastu Wojewodów – po raz pierwszy – panowało w latach 659-694. Na wiecu pod Gnieznem wybrano do rządzenia Lechią 12 wojewodów reprezentujących 12 prowincji Imperium. Każdy z nich mógł w swoim województwie mianować urzędników, zwoływać wiece i podejmować decyzje wewnętrzne. W przypadku wrogich najazdów 12 wojewodów wybierało spośród siebie dwóch najlepszych dowódców biegłych w rzemiośle wojennym: hetmana i jego zastępcę. Ich zadaniem było przeprowadzenie mobilizacji rycerzy Lechitów, odparcie nieprzyjaciela oraz zabezpieczenie granic przed wrogiem. W początkowym okresie rządy wojewodów były prawidłowe, stanowione prawo słuszne i zrozumiałe, jednak z czasem poczucie władzy, bezkarności i szukanie korzyści własnej zamiast dobra ogółu, prowadzić zaczęły do konfliktów. Kronika Prokosza tak podaje: „Uprzykrzywszy sobie Polacy prędko Arystokracją – to iest rząd wielu Panów – znowu się do Monarchii, to iest iednego panowania Męża, iak było z wieku, powrócili. W Gnieźnie tedy, po długim tey rzeczy rozmyśle Roku stworzenia świata 4649 zdodnymi głosamy obrany iest od Polaków za Pana”.

34. Król Krak I – Panował w latach 694-728. Był jednym z wojewodów, spośród których na prawomocnym wiecu słowiańskim został wybrany królem Lechii za waleczność, prawość i ogromne doświadczenie w prowadzeniu udanych wypraw wojennych. Panował w Carodomie, który rozbudował po lewej stronie Wisły i nazwał od swojego imienia Krakowem. Na wzgórzu zbudował gród i nazwał go Wawelem. Zorganizował sądy, ustanowił sędziów w każdej

dzielnicy Lechii. Podporządkował i zhołdował oderwane wcześniej ziemie tak zwanego państwa Samona, ponownie włączając je do Imperium Lechitów. W walnej bitwie pokonał Franków nad Dunajem. Walczył też z Sasami broniąc zachodniej granicy. W Kronice pisze: „Franków rozgromił. Węgrów odepchnął. Rzymianów od granic odstraszył. A Sasów zwyciężył powtórzonymi fortunnie utarczkami”. Miał kilka żon, a z nimi dwóch synów i córkę. Po śmierci został pochowany na Wzgórzu Lasoty (kopiec Kraka). Nigdy nie zbadano dokładnie tego kopca, a prace archeologiczne przerwano nagle bez ważnego powodu. Prowadzone przez doc. Józefa Żurowskiego w latach 1934-1937 prace archeologiczne w Kopcu króla Krakusa I. Przekopano zaledwie 4% podstawy kopca, a docent Żurowski „nagle zmarł” w trakcie tak przełomowych dla dalszych dziejów Polski prac.

35. Król Krak II – Panował w latach 728-733. Był synem króla Kraka I zaaprobowanym przez słowiański wiec. Panował tylko pięć lat, ponieważ został zamordowany z zazdrości przez młodszego brata Lecha, który przekupił zbira jakiegoś i zamordował brata na polowaniu a później twierdził że Krak II zginął w wypadku. Podobnie jak jego ojciec został pochowany w kopcu. Nigdy nie zbadano archeologicznie tego kopca.

36. Król Lech V Zabójca – Panował w latach 733-735. Objął tron w Lechii po uzyskaniu zgody wiecu słowiańskiego. Z łatwością okłamał wszystkich sztucznymi łzami, jakoby jego brat zbyt blisko się zbliżył do ranego niedźwiedzia i ten go strącił z konia, a potem zabił. Spreparował nawet fałszywych świadków tego zdarzenia. Panował dwa lata, nim jego zbrodnia wyszła na jaw w wyniku zeznań leśniczego, który widział morderstwo. Przez radę starszych wiecu słowiańskiego został skazany na karę śmierci przez rozerwanie końmi, jednak jego siostra Wanda wybłagała dla niego wygnanie z kraju. Wypędzono go w 735 roku i słuch po nim zaginął.

37. Królowa Wanda – Panowała w latach 735-740. Kronika pisze: „Wendą dla osobliwej nazywana była urody i piękności, któremi iako wędką ryby serca do siebie przypatruiących się ciągnęła

kawalerów". Książę Markomanów wysłał do niej posłów aby ją nakłonić do małżeństwa jednak Wanda wołała być królową Lechii niż żoną księcia Markomanów i odmówiła. Obrażony odprawieniem posłów książę stanął z wojskiem u granic Lechii ale Wanda go pokonała w krótkiej batalii i ze wstydem musiał powrócić do ziemi swojej. Wanda z wojskiem dumnie powróciła do Krakowa, oddała ofiarę swoim bogom i z całym rynsztunkiem na koniu się do Wisły rzuciła dla zachowania panieństwa, które poświęciła słowiańskim bogom. Milę od Krakowa jej ciało wyłowiono i została tam pochowana ze wszystkimi honorami na wyniosłym wzgórzu, gdzie na wieczystą pamięć polskiej bohaterki usypano mogiłę. Tego kopca także nigdy nie zbadano.

Dwunastu Wojewodów po raz drugi panowało w latach 740-760. Po tragicznej śmierci królowej Wandy ponownie zapanowało bezkrólewie. Dwunastu wojewodów podobnie jak poprzednio początkowo panowało zgodnie, lecz później nastąpił okres wzajemnych sporów i waśni co prowadziło także do niepokojów wśród ludności w poszczególnych dzielnicach. Ponieważ zaczęło to prowadzić również do najazdów Markomanów, Sasów i Prusów zwołano więc w Gnieźnie, na którym wybrano na króla jednego z wojewodów.

38. Król Lech VI Przemysław – Panował w latach 760-780. Był królem odważnym, przemyślnym (sprytnym) i walecznym. Nad Sanem wybudował gród Przemyśl, gdzie przeniósł stolicę Lechii. Na zachodzie walczył z najeźdźcami frankońskimi Pepina Krótkiego, na południu wygrał wojnę z Morawami. Poskromił Sasów nad Łabą jeszcze jako wojewoda i odzyskał zagarnięte tereny i miasta. Po sukcesach militarnych stał się tak sławny, że sąsiedzi zaprzestali najazdów. Jego jedyny syn okazał się kaleką niezdolnym do sprawowania władzy królewskiej.

39. Król Lech VII – Panował cztery godziny 6 października 780 roku. Po śmierci Lecha VI więc słowiański zdecydował o przeprowadzeniu zawodów o koronę króla Lechii spośród szlacheckich rycerzy, którzy mieli ukończone 25 lat. Pod Krakowem na drewnianym posągu bóstwa słowiańskiego umieszczono

insygnia królewskie – historyczną czapkę i berło króla Polacha. Wyścig do posągu wygrał Leszek – jeden z możnowładców. Okazało się jednak, że wieczorem poprzedniego dnia rozkazał rozsypać na trasie wyścigu żelazne szyszki co sprawiło, że konie konkurentów poraniły sobie kopyta i nie dotarły do mety tak szybko jak jego koń, który był podkuty. Kiedy oszustwo się wydało ucztujący już król został zatrzymany, osądzony i jednomyślnie skazany na rozerwanie końmi. Wyrok natychmiast wykonano i tak panowanie króla Lecha VII trwało tylko od godziny 9:00 do 13:00. W lechickiej tradycji pozostał jedynie po tym królu praktyczny zwyczaj podkuwania koni i noszenia butów z podkówkami.

40. Król Lech VIII – Panował w latach 780-800. Był drugim w wyścigu do posągu więc automatycznie został królem Lechii. Rządził z Krakowa. Był władcą łaskawym, pokornym i kochającym sprawiedliwość. Był także waleczny i skutecznie toczył wojny z Prawęgami, Morawami i Sasami, którzy najeżdżali ziemię myszyńską (dziś Meklemburgia) oraz luzacką (dziś Holzacja). Wprowadził zwyczaj szkoleń rycerskich dla młodzieży organizując wysokie nagrody w konkursach, turniejach i pojedynkach, które wręczał osobiście tym, którzy zwyciężyli.

41. Król Lech IX Waleczny – Panował w latach 800-824. Tron w Krakowie objął po ojcu przy akceptacji wiecu słowiańskiego. Przerósł ojca dzielnością, podbojami i sprawnością rycerską. Umocnił Imperium Lechitów całkowicie podporządkowując ziemię pomorską nad Morzem Sarmackim (Bałtykiem), włącznie ze wszystkimi grodami pomiędzy miastem Brzemie (dziś Brema) aż po Kodan (dziś Gdańsk). W okresie jego panowania w skład Imperium Lechii wchodziły: Bohemia (Czechy), Morawy, Słowacja, ziemię prawęgierskie oraz Ruś Kijowska aż po rzekę Don i Nowogród. Król Lech IX walczył z Karolem Wielkim. Prawęgrów wyzwolił od płacenia haraczu Włochom i Grekom. Wysyłał jednocześnie gratulacje Karolowi Wielkiemu za jego sukcesy na polu walki w Hiszpanii przeciwko Arabom. Zawsze uczestniczył osobiście w wojnach i bitwach na obrzeżach Imperium i przeważnie

zwyciężał. Był niezwykle sprawnym administratorem. Za jego panowania nigdy więcej wojska Karola Wielkiego nie odważyły się wkroczyć na terytorium Imperium Lechitów. Na rok przed śmiercią zwołał wiec w Gnieźnie, na którym zaproponował i uzyskał zgodę na podział Lechii z dotychczasowych 12 na 20 dzielnic, zarządzanych przez książąt lechickich – jego 20 synów.

Poniższa mapa Europy w 814 r. pochodzi z „Map of Europe after the death of Charles the Great (814 AD). Original map made by Charles Colbeck, The Public Schools Historical Atlas (1905)” („Mapa Europy po śmierci Karola Wielkiego (814 r.). Oryginalna mapa wykonana przez Charlesa Colbecka, Atlas historyczny szkół publicznych (1905)” z 1905.

Uproszczona wersja mapy ze współczesnych czasów.

42. Król Popiel I – Panował w latach 824-830. Był najstarszym z dwudziestu jeden synów króla Lecha IX. Po odebraniu uroczystej przysięgi na wierność od 20 młodszych braci został zaakceptowany na wiecu słowiańskim na króla Lechii. Przeniósł stolicę z Krakowa do Kruszwicy, gdyż obawiał się najazdów ze strony Karola Wielkiego. Kronika podaje że był tchórzem, żarłokiem oraz kobieciarzem. Cnotę miał jedną gdyż był bardzo łagodny i łaskawy dla poddanych, lecz uciekał od problemów i wojen. Imperium funkcjonowało tylko dzięki jego braciom. Zmarł na serce w roku 830.

43. Król Popiel II – Panował w latach 830-840. Był synem Popiela I. Na zwołanym w Gnieźnie wiecu został wybrany na króla decyzją dwudziestu stryjów – książąt dzielnic Imperium Lechitów. Miał tylko dwanaście lat kiedy obejmował rządy więc przydzielono mu doradców. Po ojcu odziedziczył skłonność do ucztowania i rozpusty. Wśród żon miał kilka księżniczek – czeską, ruską, saską oraz lechicką. Oprócz saskiej wszystkie pozostałe były pogankami. Księżniczka saska Ryksa została specjalnie przygotowana i wysłana przez ojca i dwór Saksonii oraz władze kościelne do Popiela aby zniszczyć słowiańskie,

niepodległe i niezależne od nikogo Imperium Lechickie – od 2 tysięcy lat nieujarzmione i niepodbite przez nikogo. To czego nie udało się dokonać Persom, Rzymianom, Bizancjum i Frankom, saska księżniczka zrobiła. Przez kilka lat Ryksa urabiała króla Popiela II sącząc nienawiść do jego stryjów. Zdominowała całkowicie pozostałe żony i władcę Lechii. Dopięła swego, kiedy podczas uczty otruła wszystkich jego dwudziestu stryjów – książąt wszystkich dzielnic Imperium. Było to niewyobrażalnie podłe ze strony chrześcijańskich władz Saksonii. Takiej zbrodni jeszcze nigdy wcześniej nie było na naszej ziemi. Ta katastrofa była możliwa także z powodu rozprężenia, arogancji i braku czujności ze strony książąt. Według wielu kronik to jeden z książąt sąsiadujących z Saksonią, dał się przekonać i polecił królowi Popielowi księżniczkę Ryksę za żonę. Po ujawnieniu zbrodni wśród rycerstwa nastąpił szok a potem ogólny bunt ludności. Król Popiel II wraz z żoną morderczynią i dziećmi (dwóch synów i córka) uciekł do Kruszwicy, gdzie zostali zabici przez rozwścieczone tłumy. Tylko trójka starszych synów zbiegła na ziemie pomorskie. W tym samym czasie czekający na sygnał od Ryksy, że dwudziestu książąt już nie żyje, książę Saksonii ruszył ze swoim wojskiem na ziemie Imperium Lechitów. Nawet na wieść że zabito jego córkę Ryksę oraz jej dzieci – jego wnuki – najazdu nie przerwał. Widocznie liczył się z tym i miał to w kalkulowane w realizację spisku. W czasie kiedy w Lechii trwała żałoba na Imperium runęli: Niemcy znad Renu i Wezery, Litwini, Łotysze, Jadźwingowie i Roksołanie. Ponadto po nieurodzajnym lecie wylała Wisła, zapanował głód i część ludności wymarła zamykając tragicznie okres nieudolnych rządów Popielów. Za jego panowania miały miejsce pierwsze chrzty w Lechii w obrządku słowiańskim. O tych chrztach oficjalni historycy całkowicie milczą.

Bezkrólewie w latach 841-842.

44. Król Koszysko, Piast – Panował w latach 842-862. W maju 841 roku zwołano wiec w Kruszwicy na który zjechali się także

rycerze i krewni pomordowanych książąt ze wszystkich dzielnic Imperium. Przybyli też ocalali synowie i krewni Popiela II. Narady i kłótnie ze znienawidzonymi powszechnie potomkami Popiela trwały, a Imperium zaczęło się rozpadać, bo dzielnice zachodnie za Odrą zaczęły nawiązywać kontakty z księstwami niemieckimi. Dopiero na wielkim wiecu rok później, zgodnie z prawem i obyczajem wybrano na króla szlachcica, rycerza, zarządcę dworu królewskiego – nazywanego piastunem – doświadczonego i rozważnego „urzędnika” Koszyszek herbu Kroy. Starał się uspokoić sytuację w pomorskich i zachodnich dzielnicach, ale tamci synowie Popiela wyłamywali się z powinności wobec króla. Dopiero jak poślubił ich córki i siostry książęce, ustały wszelkie wojny domowe i rozboje. Podczas jego panowania 14 książąt 1 stycznia 845 roku przyjęło chrzest w obrządku rzymskim w dzielnicach południowych, nie chcąc być ofiarami napadu ze strony Czechów i Morawian, którzy przyjęli chrzest już w 818 roku. Rok później, w 846 roku, król wschodniofrankoński Ludwik Niemiec najechał zbrojnie Wielkie Morawy, „odwiedzić” Czechów i „poznać” nowo ochrzczonego Lechitów. Czesi go tak rozgromili, że ledwo uszedł z życiem. Po jego kolejnej wyprawie w roku 855 misjonarze zostali ostatecznie wypędzeni z Ołomuńca i Wielkiej Morawy. O tych chrztach nie ma nawet wzmianki we współczesnych źródłach historycznych. Król Koszyszek oprócz Rzepichy miał jeszcze kilka żon, z którymi miał dwóch synów i trzy córki. Zmarł w 862 roku.

45. Król Ziemowit, Reformator – Panował w latach 862-892. Wybrano go na króla na wiecu słowiańskim. Tolerował na obszarze Lechii rozwój chrześcijaństwa obrządku słowiańskiego (cyrylo-metodiańskiego). Miał charakter wojownika, był dzielny i zahartowany na wojnach, w których się zaprawiał jeszcze jako książę – syn króla Koszyszek. Nie narzekał na niewygody, jadał proste potrawy, a z alkoholu pił tylko piwo. Był hojny i szczodry. Nagradzał odwagę i sukcesy na polu walki. Prawie wszystkie bitwy wygrał. Dbał o lud i wojsko, które zreorganizował, unowocześnił i dozbroił. Utworzył stanowiska

dowódców – dziesiętników, setników i tysięczników. Wprowadził dyscyplinę i wydzielił drużyny. Zorganizował od początku piechotę, jazdę lekką i jazdę pancerną. Ustawił strażników wojskowych nad granicami Lechii. Powołał kasztelanów na zarządców grodów, a starostów na zarządców miast oraz rajców miejskich. Na jego rozkaz pozakładano wsie słuźebne – leżące przy grodach, w których produkowano broń, pancerze, żywność, wytapiano stal, hodowano konie i gromadzono zapasy dla wojska. Takich wsi utworzył w Lechii ponad tysiąc. Brał udział w trzech wojnach i podjął działania zbrojne przeciwko dzielnicom Lechii, które oderwały się za czasów nieudolnych Popielów oraz bezkrólewia. Najechał i zhołdował Wielkie Morawy. W roku 880 król Ziemowit najechał, złupił i odzyskał zagrabione Pogórze Karpackie. Podbił też i zhołdował plemiona Prusów, odbierając im Mazowsze i dwie córki pruskiego księcia – jedną wziął dla siebie, a drugą oddał hetmanowi w nagrodę za zwycięstwo. Założył szkołę dla rycerzy. Zmarł w 892 roku i nie zdążył odbić ziemi krakowskiej, pomorskiej i kaszubskiej oraz prowincji zachodnich między Wezerą a Odrą.

46. Król Wrocisław – Panował w latach 892-896. Po objęciu tronu udał się na zjazd władców do Hangesfeld w 892 roku. W Kronice Prokosza brak kartek z opisem panowania tego króla, ale w rocznikach bawarskich ten zjazd tak jest opisany: „Ten Arnuff (król wschodniofrankoński) wczesną wiosną podążył ku południowej granicy Bawarii, a na miesiąc maj (892 roku) zarządził wspaniały zjazd królestwa w Hangsfeld. A jako że Świętopełk wzgardził przybyć na niego, uznano go za wroga państwa. Wzięli zaś w tejże radzie udział: Wrocisław, odległej Polski władca, a także Kurszana król Węgrów, którzy do tych pór po niepewnych siedliskach w Sarmacji Europejskiej się błakali. Posłowie przyrzekając wszystkie swoje siły przeciwko Swietopełkowi, jeśli by dano im niby za żołd ziemie, jakie zbrojnie zajmą”. Wyprawa uderzyła i po spustoszeniu Wielkiej Morawy król Wrocisław wrócił do Gniezna. Podczas kolejnej wyprawy na północ, aby podporządkować Lechii Kaszuby i Pomorze, zginął w zasadzce w roku 896.

47. Król Lech X Dzielny – Panował w latach 896-921. Po nagłej śmierci brata wstąpił na tron po aprobachie wiecu słowiańskiego. Tak jak jego ojciec był chrześcijaninem obrządku słowiańskiego. Postanowił pomścić brata i przygotował wyprawę wojenną na Pomorze i Kaszuby złożoną z dwóch armii. Pierwsza pod rozkazami hetmana Starży herbu Topór, dostała się w okrażenie Pomorzan, Kaszubów i sprzymierzonych Sasów, lecz w krytycznej chwili nadeszła druga armia dowodzona przez króla Lecha X. Niemal wszyscy zbuntowani książęta zginęli – reszta dostała się do niewoli. Król Lech darował im życie, ale przeszedł i podbił po kolei wszystkie ich ziemie, pomorskie, kaszubskie, zachodnie aż do Łaby i je zhołdował. Zarządził trybut, który będą co roku płacić, i zażądał ich synów jako zakładników oraz przysięgi na wierność. Po powrocie do Gniezna złożył podziękowania bogom słowiańskim i chrześcijańskim, gdyż uczestniczył w ceremoniach obydwu religii. W późniejszym okresie uwolnił i odesłał do domów większość zakładników, którzy mu wierność przysięgali. Wszyscy w czasach jego panowania słowa dotrzymali. Król Lech X nie utrudniał akcji misjonarskich – kolejne cerkwie wyrastały w Lechii. Do dziś o tym obrządku się nie wspomina nawet słowem, mimo iż są dowody archeologiczne, że cerkwie znajdowały się w Wiślicy, Krakowie, Gnieźnie, Wrocławiu, Ostrowie Lednickim, Poznaniu, Przemyśle, na Wawelu. We wszystkich przypadkach cerkwie zostały później zburzone (ocalały jedynie fundamenty), a na gruzach wzniesiono katedry i kościoły. Innym dowodem wcześniejszego chrztu Lechii jest list – skarga arcybiskupa Theotmara z Salzburga z 900 roku do papieża, że cały wschód (Małopolska, Śląsk, Wielkopolska) jest już ochrzczony przez uczniów Metodego i w związku z tym bawarscy misjonarze obrządku rzymskiego nie mają co robić. W roku 904 król Lech X odzyskał podczas rozpadu Wielkiej Morawy Małopolskę z Krakowem, która powróciła do Lechii. Odzyskał Pomorze i ziemie zachodnie między Łabą i Odrą. Król zmarł w Gnieźnie w 921 roku. Miał dziesięć żon, trzech synów i córkę. Umarł stosunkowo młodo i nie zdążył trwale i żelazną ręką na nowo skonsolidować ledwie co odzyskanego Imperium Lechitów. Za jego panowania powstało

państwo niemieckie z połączenia księstw: Saksonii, Turyngii, Szwabii, Bawarii oraz Lotaryngii.

48. Król Ziemomysł – Panował w latach 921-957. Zaakceptowany przez wiec słowiański wstąpił na tron w 921 roku w Gnieźnie. Był władcą sprawiedliwym, mądrym, łagodnym i hojnym. Dbał o lud i państwo. Nie był niestety zdobywcą ani pogromcą. Gdyby był taki jak jego ojciec historia wyglądałaby inaczej. On także uczestniczył w ceremoniach starej i nowej religii. Nie zdołał mocno zjednoczyć odzyskanych przez ojca dzielnic w jeden sprawy organizm państwowy i w konsekwencji za jego rządów pogłębił się proces podziału Ariów – Słowian na Słowian Zachodnich i Wschodnich. Książęta dzielnic zachodnich wciąż pamiętający potworną zbrodnię z czasów Popiela II bardziej skłaniali się do Niemiec niż Lechii. Król Ziemomysł nie miał odwagi powtórzyć kampanii swojego ojca i wymusić u Słowian siłą jedności w działaniu. W tym czasie Niemcami rządził agresywny król Henryk I, który natychmiast zaczął realizować „Drang nach Osten und Slawen” – Marsz na wschód i Słowian. W 928 roku zaatakował ziemie serbskie. Jego chrześcijańskie armie wycinały w pień kobiety i dzieci. Na zagrabionych ziemiach przejmował słowiańskie grody i miasta oraz stawiał nowe – które musieli utrzymywać podbici Słowianie. W następnych latach zostały najechane ziemie pomorskie, myszyńska (Meklenburgia), wizymirska, lunieńska z miastami słowiańskimi: Arkona, Radgoszcz (Radegast), Roztoka (Rostock), Bukowiec (Lubeck), Bugbór (Hamburg), Wizymierz (Wismar), Dziewiń (Magdeburg). W roku 936 król saski Otton I zaatakował ziemie pomorskie aż do Odry. Saski margrabia Geron najechał ziemie południowe. W roku 937 Geron wezwał trzydziestu słowiańskich książąt na spotkanie, podczas którego upił ich i kazał wymordować! Po raz drugi Sasi – chrześcijanie dokonali potwornej zbrodni, po tym jak otruli dwudziestu książąt Lechii w Gnieźnie. Odpór Niemcom w owym czasie mogli dać wyłącznie zjednoczeni pod jednym sztandarem Słowianie nie podzieleni na Wschodnich i Zachodnich i jest tak aż do dzisiaj. Wybuchwały co prawda przeciwko Niemcom powstania jednak wszystkie zostały

stłumione.

49. Król Mieszko I – Panował w latach 957-992. Jako słowiański król objął władzę po wiecu. Przyjął niesławny, ale osławiony chrzest – czyli tak naprawdę tylko przeszedł z obrządku cyrylo-metodiańskiego na rzymski – co zdegradowało go z roli niepodległego króla do księcia zależnego od kościoła i papieży. Natychmiast wydał rozkaz zburzenia cerkwi i wybudowania na ich miejscu katedr i kościołów. Siedem żon zamienił na jedną – chrześcijankę – Dąbrówkę, którą najlepiej chyba opisuje Kronika Czeska z XI wieku: „Roku pańskiego 977 umarła Dąbrówka Niecnotliwa i stara Baba. Gdy ją Xiążę Polski zaślubił, rzuciła czepiec i iakoby Panienka przypięła sobie na głowę wieniec, co było wielkm szaleństwem i wszeteczeństwem”. W 979 roku Mieszko I rozbił i zadał olbrzymią klęskę wojskom cesarza Ottona II. Cesarz został całkowicie pokonany. Mieszko I zdobył wówczas taką sławę, że gratulowano mu w całej Europie. Przeniósł stolicę do Szczecina, a swoje Państwo oddał pod „opiekę” papieżowi i państwu kościelnemu, pragnąc je „uchronić” przed Niemieckim Cesarstwem Rzymskim. Ta „opieka” trwa do dziś.

I to tyle pocztu – reszta jest znana ze szkoły, gdzie niemieccy nauczyciele napisali dla nas miłe, bo krótkie, podręczniki do historii.

Źródło: Słowianie.org.pl